

ga zavidali celo znameniti slikarji. In vendar, žal, ni znal dovolj samostojno porabiti svojih velikih zmožnosti. Rajši je pomagal drugim izvrševati velike slike, kakor da bi sam snoval kako veliko delo. Zakaj pač? Njegovo življenje je bilo preburno, pre-raztreseno, premišljevali ni imel prilike.

Ko bi bil Wolf bolj prodril v to skrivnost, bi se lahko ponašal z lepo množico pravih biserov slikarske umetnosti. Sicer mu pa mora biti slovenski narod hvaležen za to, kar mu je poklonil. Wolfu pa je zagotovljeno odlično mesto med slovenskimi umetniki, zlasti v cerkvenem slikarstvu, za vse čase.

Vrni se . . .

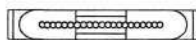
Zložil G. Koritnik.

Vrni se, vrni, zlatoooki solnce,
duše nekdanje moj vsemočni kralj,
v krvavem škrlatu, v kraljevskem sijaju,
v brezmejnosti sinji prostranstev in dalj.

Težak mi je, tesen zrak mojega dneva,
a misel je lahka kot ptičja perot,
o, misel moja, v bolesi izprana,
kako se ji hoče miru in lepota.

Sluti te duša, trepečejo ustne
v sladki zavesti, da bliža se dan,
da roka mi tvoja višine razmakne,
kjer z orli pomerim se smel in močan.

Izmučena, plaha se bliža do tebe,
kralj mojega jutra, da dvigneš jo spet —
moč, vrni se, vrni do mojega doma,
da vzljubim nanovo življenje in svet!

Jesen.

Zložil G. Koritnik.

Veter veje čez jesensko polje,
tihe žalosti rosi,
misel bridka pot je nastopila
mukotrpnih dni . . .

Listje pada na samotna pota,
pod nogó šumi —
glas skrivnosti na srce šepeče —
človek, to si ti . . .

Upi, nade padajo, trohnijo,
prazno je srce,
nekaj čaka v strahu in trepetu,
kaj samó ne ve . . .

V sveti noči.

Zložil dr. Ivan Pregelj.

Po miru klic iz prejšnjih dni,
po sreči težko koprnjenje
v nemirnem srcu spet živi
in mi je v večje spet trpljenje,
kot rana, ki se razgnoji

in huje to je razbolenje,
ker stare boli ponovi —
Daj mi moči, daj mi moči,
ki vekom večnim si v rešenje,
Gospod in stvarstvo te noči! . . .

